

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Добідовського Олега Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII

м. К и ї в
6 вересня 2018 року
№ 260-1(II)/2018

Справа № 3-240/2018(3196/18)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Шаптали Наталі Костянтинівни – головуючої,
Запорожця Михайла Петровича – доповідача,
Мойсика Володимира Романовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Добідовського Олега Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40) зі змінами, частини двадцятої статті 86 Закону України

„Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2-3, ст. 12) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Добідовський Олег Михайлович звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають положенням пункту 1, 6, 7 частини першої статті 92, частини першої статті 152 Конституції України (є неконституційними), положення абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII зі змінами (далі – Закон № 76), частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697), згідно з якими умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України.

Автор клопотання зазначає, що перебуває на пенсійному обліку та отримує пенсію за вислугу років, призначену відповідно до статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами (далі – Закон № 1789). У зв'язку із запровадженням нових посадових окладів працівникам прокуратури відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України „Про упорядкування структури заробітної плати, особливості проведення індексації та внесення змін до деяких нормативно-правових актів“ від 9 грудня 2015 року № 1013 зі змінами Добідовський О.М. звернувся до Правобережного об'єднаного управління Пенсійного фонду України в місті Києві (далі – Управління) із заявою про перерахунок призначеної пенсії, однак йому було відмовлено в цьому з посиланням на

пункт 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII.

Голосіївський районний суд міста Києва постановою від 16 грудня 2016 року позов Добідовського О.М. до Управління про зобов'язання здійснити йому перерахунок призначеної пенсії за вислугу років у зв'язку з підвищенням заробітної плати працівникам прокуратури задовольнив.

Київський апеляційний адміністративний суд постановою від 21 лютого 2017 року скасував рішення суду першої інстанції та ухвалив нове, яким у задоволенні позову відмовив, керуючись, зокрема, тим, що частини тринадцяту, вісімнадцяту статті 50¹ Закону № 1789, які визначали право на перерахунок пенсій працівникам прокуратури, втратили чинність, тому підстав для такого перерахунку немає.

Верховний Суд постановою від 22 березня 2018 року касаційну скаргу Добідовського О.М. залишив без задоволення, постанову Київського апеляційного адміністративного суду від 21 лютого 2017 року – без змін.

Автор клопотання вважає, що оспорювані положення Закону № 76 та Закону № 1697 у частині визначення Кабінетом Міністрів України умов та порядку перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури є такими, що порушують його право власності (стаття 41 Конституції України) та право на соціальний захист (стаття 46 Конституції України).

На підтвердження своєї позиції суб'єкт права на конституційну скаргу наводить положення Конституції України, Закону № 76, Закону № 1697, Закону № 1789, а також посилається на юридичні позиції Конституційного Суду України, викладені в рішеннях від 3 жовтня 1997 року № 4-зп, від 10 вересня 2009 року № 20-рп/2009, від 22 травня 2018 року № 5-р/2018.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Вимоги до конституційної скарги визначені статтями 55, 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Згідно з частиною другою статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України (пункт 5); обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6).

У статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ встановлено, що конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною (частина четверта).

Аналіз конституційної скарги вказує на те, що обґрунтування тверджень про неконституційність положень абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76, частини двадцятої статті 86 Закону № 1697 фактично зводиться до цитування чинної та попередньої редакцій оспорюваних положень Закону № 1697, висловлення незгоди з рішеннями суду апеляційної та касаційної інстанцій, а також відтворення змісту норм Основного Закону України, юридичних позицій Конституційного Суду України.

Однак цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, інших нормативно-правових актів, посилення на рішення Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо

їх неконституційності (ухвали Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017, ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України також зазначає, що оспорюваними положеннями Закону № 76, Закону № 1697 не скасоване гарантоване статтею 46 Конституції України право відповідних прокурорсько-слідчих працівників на соціальний захист, а ними лише передбачений законодавчий порядок реалізації цього права, за яким умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України. Запровадження нового правового регулювання є результатом реалізації законодавцем права, закріпленого пунктом 6 частини першої статті 92 Конституції України.

Таким чином, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Добідовського Олега Михайловича щодо

відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**